

Васильєв А.С., аспірант,
Науковий керівник: д.е.н., проф. Крутова А.С.
Українська інженерно-педагогічна академія, м. Харків, Україна

ДИВЕРСИФІКАЦІЯ ЯК МЕХАНІЗМ ПІДВИЩЕННЯ ФІНАНСОВОЇ СТІЙКОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Підвищення фінансової стійкості організації є найважливішою проблемою теорії та практики у сучасній економіці. Навіть найуспішніший бізнес не може постійно розвиватися та функціонувати у незмінному вигляді протягом тривалого періоду часу. Для організацій будь-якої галузі залишається дуже актуальною проблема ефективної диверсифікації, оскільки це дозволить вирішити у майбутньому такі питання: зниження витрат, усунення залежності від постачальників і субпідрядників, формування оборотних засобів, максимального використання потенціалу загалом.

Диверсифікація організації - це стратегія розвитку компанії в рамках та за рамками основної спеціалізації за допомогою впровадження нових технологій, виробництва нових видів продукції, проникнення в інші сфери діяльності в межах однієї чи кількох країн. Диверсифікація діяльності в умовах ринкової економіки дозволяє організаціям швидко перебудовуватися в залежності від умов господарювання знижувати ризики, гнучко реагувати на структуру попиту, що змінюється, зберігати і найбільш ефективно використовувати кадрові, матеріально-технічні та фінансові ресурси.

Диверсифікація як стратегія розвитку бізнесу може не тільки послідовно змінювати концентрацію та інтеграцію, залежно від віку та розміру компанії, а може мати місце і в момент проектування компанії (незалежно від віку та розміру), що пояснюється технологічними особливостями галузі, до якої належить компанія. Тенденції реструктуризації корпорацій підтверджують доцільність поєднання спеціалізації та диверсифікації, оскільки використовуючи процедури виділення непрофільних функцій у дочірні товариства та їх виходу на зовнішніх споживачів, корпорація загалом збільшує спеціалізацію окремих учасників групи, збільшуючи сукупний рівень диверсифікації. Це дає позитивний ефект як у частині управління ресурсами, і у частині підвищення мотивації персоналу виділених підрозділів ефективний працю.

Диверсифікація як форма організації виробництва має ширший зміст, порівняно з диверсифікацією як стратегією. До першої належить будь-яке розширення номенклатури, до другої – лише таке розширення номенклатури, що з новими ринками.

Диверсифікація та інтеграція виступають як самостійні та рівноправні форми організації виробництва, при цьому формами їх реалізації можуть виступати: для інтеграції – такі види реорганізації суб'єктів господарювання, як злиття та поглинання; для диверсифікації - всі форми інтеграції, а також внутрішній розвиток і такі види реорганізації суб'єктів господарювання, як виділення, поділ і перетворення. При горизонтальній інтеграції у новоствореного в результаті об'єднання підприємства сукупний асортимент не зміниться для жодного з об'єднаних підприємств. При горизонтальній диверсифікації створення об'єднаного підприємства призводить до розширення сукупного асортименту. При вертикальній інтеграції у новоствореного підприємства одночасно повинні виконуватися обидва наступні умови: незмінний асортимент; відсутність товарного залишку в межах, що передують кінцевій фазі технологічного ланцюжка підприємства. При вертикальній диверсифікації у новоствореного підприємства має виконуватися хоча б одна з двох умов: збільшення асортименту; наявність товарного залишку в межах, що передують кінцевій фазі технологічного ланцюжка підприємства.

В даний час диверсифікація набуває статусу інструменту для визначення заходів, програм і проектів при плануванні діяльності компаній як форма громадської організації виробництва. У зв'язку з цим питання диференціації диверсифікації від інших форм організації виробництва вимагають подальшого осмислення та розвитку.

Васюткіна Н.В.,
д.е.н., професор,
професор кафедри економіки повітряного транспорту
Національного авіаційного університету, м. Київ, Україна

РОЗВИТОК КРЕАТИВНОЇ ЕКОНОМІКИ В УКРАЇНІ: ТЕНДЕНЦІЇ, ПЕРСПЕКТИВИ МАЙБУТНЬОГО

В умовах глобалізації та інтеграції творчий сектор розвитку економіки з кожним роком стає найважливішим фактором росту та джерелом для привабливості інтелектуального, креативного персоналу, а також простором заповнення нових сенсів та ідей, конкурентоспроможних у глобальному світі.

Перехід до економіки знань вимагає від держав формування потужних національних інноваційних систем, здатних не тільки реагувати на виклики, а і випереджати розвиток світової системи, ставати його каталізатором. Існує думка, що в сучасному світі відбувається не просто «...трансформація колишнього